

РЕШЕНИЕ

№ 13200

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6875** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Производството е образувано е след връщане на делото от Върховният административен съд (ВАС) за ново разглеждане с решение №6156/09.06.2025 г. по адм.дело №1783/2025 г. по описа на ВАС.

Първоинстанционното производство е образувано, респ. настоящото ново разглеждане е с предмет – жалба на К. К. К., чрез адв. З. Д., срещу Решение № 1040-21-403/26.07.2024г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ в частта, относно отказа да се даде предписание и допускане на подаване на декларации обр. № 1 за период от 01.12.2017г. до 31.12.2021г. на основание чл. 9, ал. 3 и ал. 5 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и самоосигуряващите се лица, като неоснователна и са потвърдени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град. Решението е постановено след връщане на преписката по дело №9110/2022 г. по описа на АССГ, 73-ти състав от Върховния административен съд с решение 6840/05.06.2024 г., по дело №6718/2023 г.

В инициралата съдебен контрол жалба изрично е посочено, че Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град, не са оспорвани в частта, с която жалбоподателката е задължена да подаде заличаващи декларации обр. №1. Оспорва се отказът да бъде разпоредено да подаде коригиращи такива, като се твърди, че в обжалваното Решение липсва изрично произнасяне по искане в този смисъл. С жалбата се

оспорва извода на органа, че жалбоподателката няма качеството на осигурено лице, като в тази връзка са развити подробни съображения. По същество от съда се иска да отмени оспорваното решение и да задължи органа да се произнесе в желанието от нея смисъл.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, се представлява от юрисконсулт А., която моли съда да отхвърли жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 04.12.2017г. жалбоподателката К. К. К. със Заявление за вписване №20171204093559 от 04.12.2017г. се регистрира като самоосигуряващо се лице в регистър БУЛСТАТ - нов субект Физическо лице с дата на започване на дейността 01.12.2017г. като консултант с код по К. 208 Консултантска дейност по връзки с обществеността.

На същата дата по интернет с Персонален идентификационен код за жалбоподателката К. К. К. с ЕГН [ЕГН] е подадена Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице /окд-5/ по образец като лице упражняващо свободна професия консултант. В декларацията е отбелязана дата на започване на трудова дейност - 01.12.2017 г., обхват на осигуряване - за всички осигурени социални рискове без трудова злополука, професионална болест и безработица. В декларацията погрешка като ЕИК по регистър БУЛСТАТ е вписано ЕИК на дружеството „СиЕл БЪЛГАРИЯ“ ЕООД -[ЕИК]. Грешката е допусната от счетоводителя, който е попълнил декларацията. Същият обслужва счетоводно жалбоподателката К. и дружеството „СиЕл БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, в което управител е съпругът на жалбоподателката. Грешката е продължена при подаването на декларации обр. № 1 /приложение №1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съмнение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица/, в които в т. 4 „код на задълженото лице“ са вписвали ЕИК на „СиЕл БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, вместо ЕГН-то на г-жа К. и при подаване на удостоверения, приложение № 9 и № 10 към Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ за изплащане на обезщетения за бременност и раждане и за отглеждане на малко дете.

При установяване на горното от страна на жалбоподаелката е депозирано Заявление до Директора на ТП на НОИ С.-град вх. № 1058-21-393, с което К. К. е искала да ѝ бъде издадено предписание за корекция на Декларации № 1 и № 6 /л.81 от делото/.

При проверка в регистър "Деклариран вид осигуряване от самоосигуряващи се лица" е констатирано, че жалбоподателят К. К. К. е обявила вид и начало на осигуряване, като самоосигуряващо се лице за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт в размер 17.30%, считано от 01.12.2017 г. чрез „СиЕл България" ЕООД, като са представени: Удостоверения приложение № 9 към чл. 11. ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по болнични листове № Е., № Е., № Е. и № Е. с данни относно правото на парично обезщетение, с период на временна неработоспособност, определен с болничните листове от 15.11.2018г. до 29.12.2018 г.; 30.12.2018 г. до 02.01.2019 г.; от 03.01.2019 г. до 13.02.2019 г. и от 14.02.2019г. до 29.03.2019г.; Удостоверения приложение № 10 към чл. 11. ал. 1 от НПОПДОО за изплащане на парично обезщетение при бременност и раждане по чл. 50 и чл. 51 от КСО, за периода от 30.03.2019 г. до 29.12.2019 г.; Удостоверения приложение № 10 към чл. 11, ал. 1 от НПОПДОО за отглеждане на малко дете по чл. 53 от КСО за периода от 30.12.2019г. до 02.01.2021г., по които е

изплатено парично обезщетение в размер на 19 572.50 лв.

На 15.06.2022 г. е издадена Заповед № ЗР-5-21-01147588/15.06.2022 г. /л.75/ на ръководител на ТП на НОИ С.-град, с която е възложено извършване на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на „СиЕл България“ ЕООД от контролен орган на ТП на НОИ. На 16.06.2022 г. с писмо изх. № 1098-21-393#1/16.06.2022 г. е изискана информация и становище от Директор на ТД на НАП – С.-град, относно начина на подаване на декларацията за регистрация на самоосигуряващо се лице за К. К. чрез дружеството „СиЕл България“ ЕООД. На 21.06.2022 г. с писмо вх. №1058-21-393#3/21.06.2022 г. в ТП на НОИ С.-град, ТД на НАП С. - офис О. уведомяват, че Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице с вх. № 22000174390094/04.12.2017 г. е подадена по интернет с ПИК /л.77/.

На 01.07.2022 г. е издаден Констативен протокол № КП-5-21-01156540/01.07.2022 г. /л.74/, на основание чл.108, ал.1 КСО, в който са отразени констатациите. В същия е посочено, че на „СиЕл България“ ЕООД се издават задължителни предписания за заличаване на подадените данни с декларация обр.1 за периода 01.12.2021 г.- 31.12.2021 г., тъй като К. К. няма качеството самоосигуряващо се лице, по силата на чл.4, ал. 7 и ал. 9 от КСО. На същата дата - 01.07.2022 г. са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01156547/01.07.2022 г. от Контролен орган на ТП на НОИ С.-град, на “ СиЕл България ” ЕООД, да заличи данните, подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО на К. К., за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2021 г., с вид осигурен 12, декларация №1./л.69/

С жалба с вх. № 1012-21-998/12.07.2022 г. “СиЕл България” ЕООД оспорило по административен ред Задължителни предписания № ЗД-1-21-01156547/01.07.2022 г., с искане за обявяване на нищожност на същите, като се изтъква, че дружеството не може да подаде заличаващи декларации, защото не е осигурител на К. К. и тя не е собственик или съдружник в дружеството, поради което грешката следвало да се поправи от самоосигуряващото се лице, а не от дружеството. С Решение №1040-21-580/29.07.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град са отменени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01156547/01.07.2022г. и административната преписка е върната на контролния орган за ново произнасяне /л.54/.

Междувременно на 13.07.2022 г. госпожа К. подава Заявление в ТП на НОИ С.-град с вх. №1058-21-551/13.07.2022 г./л.52/, с което моли да ѝ бъде дадена възможност за заличаване на погрешно подадените декларации обр. №1 и вместо тях да подаде нови коректни такива на основание чл. 9, ал. 3 и ал. 5 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. /л.53 / С писмо вх. № 1029-40-2518/20.07.2022 г. от ТД на НАП – С.-офис О. е предоставено заявление до дирекция „Обслужване” към ТД на НАП от К. К., с което същата е декларира, че ангажираната от нея счетоводна къща е подавала от нейно име декларации обр. № 1, в които в т.4 „код на задължено лице” са вписвали ЕИК на „СиЕл България” ЕООД, вместо нейното ЕГН. Моли за заличаване на подадените декларации обр.1 за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2021 г., и подаване на нови на основание чл. 9, ал. 3 и ал. 5 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г./л.64/

В хода на производството са представени обяснения от Л. Д., управител на счетоводно предприятие „Дойчев и Партньори“ ЕООД, което е обслужвало счетоводно жалбоподателката и дружеството „СиЕл България” ЕООД /л.47/. Видно от представените обяснения е допусната грешка при подаване на декларациите за г-жа К., която не е била собственик или управител на дружеството. По отношение на същата не са начислявани разходи за заплати и осигуровки и суми за трудови възнаграждения. Посочва се, че причината за грешката е от чисто техническо естество, тъй като социалните осигуровки са преведани от дружеството, в което е управител съпруга ѝ, а впоследствие са удържани от заплатата му.

На 02.08.2022 г. са издадени Задължителни предписания /ЗП/ № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022 г. на

Контролен орган на ТП на НОИ - С.-град /л.46/, по повод извършена проверка вх. № 1012-21-998/12.07.2022 г., на основание чл.108, ал.1, т.3 от Кодекса за социално осигуряване и чл.37 от Инструкция №1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на НОИ, с които са дадени задължителни предписания на К. К., за заличаване на подадените данни с декларация обр. 1, съгласно Наредба №Н-13 от 17.12.2019 г. подадени в съответното ТД на НАП за К. К., чрез „СиЕл България“ ЕООД, за периода от 01.12.2017г. до 31.12.2021 г./л.47/. Като мотиви за издаването им е посочено, че същите се издават в изпълнение на Решение №1040-21-580/29.07.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

На 11.08.2022 г. е изпратено писмо до ТД на НАП - С. с изх. № 1012-21-1090#1/11.08.2022 г. с искане за предоставяне на конкретно посочена в същото информация. На 19.08.2022 г. постъпил отговор от ТД на НАП - С.-офис О. с приложен Протокол № ПО-22220422056860-073-001/23.05.2022г. Видно от протокола в хода на проверката е установено, че в подадената декларация са приложени два броя декларации за регистрация ОКД-5, с които задълженото лице е изявило желание за прекъсване на осигуряването като самоосигуряващо се лице през осигурител „СиЕл България“ ЕООД, считано от дата 01.01.2022г. и обработка на декларация за регистрация ОКД-5 за начало на осигуряване като самоосигуряващо се лице - свободна професия през осигурител „К. К. К.“ с ЕИК[ЕИК] - с вид осигуряване „всички осигурителни рискове“ - висок процент. Видно от справка история на самоосигуряването за лицето К. К. К. има данни за подадена декларация за регистрация - ОКД 5 с начало на дейност и начало на осигуряване като самоосигуряващо се лице – свободна професия през осигурител „СиЕл България“ ЕООД, с начало на дейност и начало на осигуряване 01.12.2017 г., с вид осигуряване „всички осигурителни рискове“ - висок процент, липсват данни за прекъсване на осигуряването. Съгласно справка данни - осигуряване по ЕГН за периода от 01.12.2017г. до 30.04.2022г. за лицето има данни за подавани декларации обр. №1, както следва: от м. 12.2017 г. до м. 12.2021 г.- подавани декл. обр. № 1 от „СиЕл България“ ЕООД, с вид осигурен „12“- самоосигуряващи се лица; от м.01.2022г. до м.04.2022г.- подавани декл. обр. № 1 от К. К. с вид осигурен „12“- самоосигуряващи се лица. Има данни за подадени декларации обр. 6 в периода от 2017 г. до 2021 г. Има подадени ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за финансови 2018г., 2019г. и 2020г. Дружество „СиЕл България“ ЕООД е с управители С. Б. М. - Държава: К. и А. Г. Н., с начин на представляване - поотделно. Прието е, че към момента на проверката на НАП липсва законово основание за прекъсване на осигуряването като самоосигуряващо се лице - свободна професия в ЕООД, където задължително осигуряване с вид осигурен „12“ следва да бъде управителят или самоосигуряващото се лице, в каквито хипотези не попада госпожа К.. Предвид това от НАП не е допуснато обработването на приложените декларации за регистрация ОКД-5 с прекъсване на осигуряването чрез осигурител „СиЕл България“ ЕООД, както и начало на дейност като свободна професия през осигурител К. К. /л.48/

Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022 г. са обжалвани от г-жа К. по административен ред с жалба с вх. №1012-21-1161/19.08.2022 г./л.43/, в която е посочено, че задължителните предписания са издадени въз основа на нейно заявление, прието в ТП на НОИ С.-град с вх. №1058-21-551/13.07.2022 г., с което моли да ѝ бъде дадена възможност за заличаване на погрешно подадените декларации обр. №1 и вместо тях да подаде нови коректни такива на основание чл. 9, ал. 3 и ал. 5 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. Претендира се да бъде задължен административният орган да допълни същите задължителни предписания като задължи жалбоподателката да подаде нови коректни декларации обр.№1 за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2021 г., на основание чл. 9, ал. 3 от Наредба № Н-13/2019 г., в които в т. 4 да се попълни нейното ЕГН.

С Решение № 1040-21-659/30.08.2022г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град /л.34/ жалбата на госпожа К. е отхвърлена. Това решение е било предмет на съдебен контрол, приключил с Решение № 6840/05.06.2024г. постановено по адм. д. 6718/2023г. по описа на ВАС, VI отделение, с което преписката е върната за ново произнасяне. Прието е, че по искането на жалбоподателката да ѝ бъде разпоредено подаване на декларации обр. 1 с коректни данни е формиран мълчалив отказ, който също е подлежал на разглеждане от горестоящия административен орган в процедурата по административно обжалване на предписанията, поради което е недопустимо разглеждането от съда на мълчалив отказ, по който не е издадено мотивирано решение на основание чл. 117, ал. 3 от КСО и преписката е изпратена на директора на Териториалното поделение на Националния осигурителен институт – С.-град за издаване на мотивирано решение по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО по подадената от К. К. жалба с вх. № 1012-21-1161 от 19.08.2022 г. срещу мълчалив отказ за даване на разрешение за подаване на нови Декларации образец № 1 с коректни данни за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2021 г. /л.18 от дело 8992/2024г. на АССГ, присъединено към настоящето/

Във връзка с така постановено решение е издадено оспорваното в настоящето производство Решение № 1040-21-403/26.07.2024г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град /л.9 от адм.д №8992/2024г. на АССГ/, с което не е уважено искането на К. К. да бъдат дадени задължителни предписания да подаде декларации Обр.1, като самоосигуряващо се лице за периода от 01.12.2017г. до 31.12.2021г. Решението е мотивирано с обстоятелството, че за К. К. липсва начало на осигуряване чрез „К. К. К.“, ЕИК[ЕИК], както и че в годишните данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за лицето липсват декларирани доходи, получени от упражняване на свободна професия, поради което е прието, че същата няма качество на осигурено лице, съгласно изискванията на чл.10 от КСО и на §1,ал.1,т.3 от ДР на КСО за периода от 01.12.2017г. до 31.12.2021г.

В хода на съдебното производство са присъединени материалите по административната преписка представени по адм.д. 8992/2024г. по описа на АССГ, както и изискани преписи от адм. д. № 9110/2022г. по описа на АССГ . С оглед указания дадени в отменително решение №6156/09.06.2025 г. по адм.дело №1783/2025 г. по описа на ВАС е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза. Изводите на експертното заключение, ще бъдат обсъдени и съобразени в съвкупност с останалите доказателства по делото с правните изводи по спора.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Потвърдените с обжалваното решение задължителни предписания са издадени от компетентен орган- контролен орган на ТП на НОИ С.- град. При издаването им са спазени административнопроизводствените правила. Обжалвани са по административен ред. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО компетентният орган да се произнесе по жалба срещу задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО по аргумент на чл. 117, ал. 1, т. 3 КСО е ръководителят на ТП на НОИ - в случая директорът на ТП на НОИ С.-град. Задължителните предписания са потвърдени с оспореното решение. В последното са изложени фактически и правни изводи, формулиран е диспозитив, съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, датирано и подписано е.

Предвид това, в производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила,

представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

По материалното право:

Съгласно чл. 5, ал. 2 от КСО - самоосигуряващ се е физическо лице, което е длъжно да внася осигурителни вноски за своя сметка.

Според легалната дефиниция, дадена с § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Според чл. 4, ал. 3, т. 1 от КСО лицата, регистрирани като упражняващи свободна професия и/или занаятчийска дейност са задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

Нормата на чл. 4, ал. 4 от КСО дава възможност на лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1 от КСО по свой избор да се осигуряват и за общо заболяване и майчинство. Такъв в настоящето производство е заявила и жалбоподателката. Осигурителните вноски на тези лица са за тяхна сметка и се дължат авансово върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за съответната година (чл. 6, ал. 8 от КСО).

Редът за осигуряване на самоосигуряващите се лица е регламентиран с Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица (НООСЛБГРЧМЛ). Според чл. 1, ал. 1 от цитираната наредба, задължението за осигуряване за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 4 от КСО възниква от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължава до нейното прекъсване или прекратяване. Започването, прекъсването, възобновяването или прекратяването на всяка трудова дейност, за която е регистрирано самоосигуряващото се лице се установяват с декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), подадена до компетентната териториална дирекция на НАП и подписана от самоосигуряващото се лице в 7-дневен срок от настъпването на съответното обстоятелство. Задължението за деклариране на тези обстоятелства е регламентирано с чл. 1, ал. 2 от НООСЛБГРЧМЛ.

С оглед изложеното, за да бъде лицето осигурено, е необходимо да са изпълнени едновременно следните условия:

- да е подало декларация по чл. 1 от НООСЛБГРЧМЛ в предвидените срокове за заявяване на вид на осигуряване;
- да е започнало упражняване на трудова дейност по чл. 4 от КСО от датата, от която декларира, че ще се осигурява;
- да са внесени дължимите осигурителни вноски.

За да може едно физическо лице да упражнява свободна професия преди да представи декларацията за начало на дейност в НАП, същото следва да е подало заявление в Регистър Булстат към Агенция по вписванията съгласно чл.3,ал.1, т. 9 от Закона за регистър Булстат.

Съгласно заключението на вещо лице Д. Й. Д. – Р., което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, се установява, че жалбоподателката К. К. се е регистрирала като самоосигуряващо се лице в регистър БУЛСТАТ, като е подала Заявление за вписване №20171204093559 от 04.12.2017г. на основание Закон за регистър БУЛСТАТ, чл.3, ал.1, т.9, като нов субект Физическо лице – субект на БУЛСТАТ с дата на започване на дейността : 01.12.2017г. като консултант с код по К. 208 Консултантска дейност по връзки с обществеността.

В настоящето производство е безспорно, че по отношение на жалбоподателката К. има подадена Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице /окд-5/ по образец като лице упражняващо свободна професия консултант. В декларацията е отбелязана дата на започване на трудова дейност -1.12.2017 г., обхват на осигуряване - за всички осигурени социални рискове без трудова злополука, професионална болест и безработица.

Водещият юридически факт, при настъпването на който възниква качеството „самоосигуряващо се лице“ е реалното започване на дейност, за което лицето именно свидетелства чрез подаване на съответната декларация.

За същото възниква задължение да подава Декларация Образец № 1, каквито по отношение на жалбоподателката се установява, че редовно са подавани, както и декларация образец № 6.

Според органите на НОИ липсват данни за осъществена дейност от страна на жалбоподателката. Този извод мотивират с установения от тях факт, че в годишните данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за лицето липсват декларираните доходи, получени от упражняване на свободна професия за периода от 2017г. до 2021г. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че Годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, сама по себе си, не доказва упражняване/неупражняване на трудова дейност, за която лицето трябва да бъде осигурено, а удостоверява данъчно задължение. Тези обстоятелства могат да се установят и документират надлежно от органите на НОИ, чрез проверки, които са регламентирани в разпоредбите на чл. 107 и чл. 108 от Кодекса за социално осигуряване. По отношение установяването на тези обстоятелства няма данни органите на НОИ да са извършили каквито и да било конкретни действия, поради което този извод се явява необоснован. Доколкото регистрацията на лицето е извършена декември месец 2017г., не е невъзможно за тази година да няма данни за осъществени приходи от дейност, които да удостоверяват реалното извършване на такава. За следващата 2018г. от жалбоподателката са ангажирани доказателства за сключени договори с „Барин Лабс“ ООД /л.104 от делото/ и „Кодербокс“ ЕООД /л.117/ за оказване на консултантски услуги от страна на г-жа К.. Така представените доказателства не са оспорени от ответника. Видно от представените доказателства договорите са прекратени предсрочно без заплащане на възнаграждение поради невъзможност от страна на жалбоподателката да продължи работата си по тях заради напреднала бременност. Това обстоятелство, както и факта на действително положен труд в изпълнение на сключените договори, се установява от предоставени писмени обяснения от страна на Н. Т. в качеството му на представляващ дружеството „Барин Лабс“ ООД /л.126 от делото/. Предвид изложеното съдът приема за установено, че в периода до 15.11.2018г. жалбоподателката е извършвала дейност.

На следващо място по делото няма спор, че считано от 15.11.2018 г. г-жа К. е ползвала отпуск за бременност, за което са представени болничните листове от 15.11.2018г. до

29.12.2018 г.; 30.12.2018 г. до 02.01.2019 г.; от 03.01.2019 г. до 13.02.2019 г. и от 14.02.2019г. до 29.03.2019г., и е ползвала парично обезщетение при бременност и раждане и отглеждане на малко дете до 02.01.2021г.

В чл. 9, ал. 2, т. 5 от КСО е посочено, че за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски се зачита времето, през което самоосигуряващите се лица, които се осигуряват за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт и за общо заболяване и майчинство, са получавали парични обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане, отглеждане на дете до 2-годишна възраст, осиновяване на дете до 5-годишна възраст и отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя), и периодите на временна неработоспособност, бременност и раждане, отглеждане на дете до 2-годишна възраст, осиновяване на дете до 5-годишна възраст и отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя), през които не са имали право на парично обезщетение. В тази връзка в чл. 3, ал. 3 от НООСЛБГРЧМЛ е предвидено, че осигурителни вноски не се внасят от самоосигуряващите се лица, които са осигурени за общо заболяване и майчинство за времето, през което са получавали парични обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане, отглеждане на малко дете и при осиновяване на дете до 5-годишна възраст, и за периодите на временна неработоспособност, бременност и раждане, отглеждане на малко дете и при осиновяване на дете до 5-годишна възраст, през които не са имали право на парично обезщетение.

Тези периоди се зачитат за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски (чл. 9, ал. 2 т. 5 от КСО), като за същите не се подава декларация за прекъсване на дейността (основание чл. 1, ал. 2 от НООСЛБГРЧМЛ). Следователно по презумпция самоосигуряващите се лица не упражняват трудова дейност за периодите на временна неработоспособност, бременност и раждане и отглеждане на малко дете. В КСО и подзаконовите нормативни актове не съществува изискване прекъсването на трудова дейност за периодите на бременност и раждане и отглеждане на малко дете да се доказва по някакъв нарочен начин, поради което неясни стоят мотивите на органа защо очаква и изисква за това време лицето да доказва и извършва дейност.

С оглед всичко изложено, съдът счита за незаконосъобразен извода на органите на НОИ, че жалбоподателката няма качество на осигурено лице, съгласно изискванията на чл.10 от КСО и на §1,ал.1,т.3 от ДР на КСО за периода от 01.12.2017г. до 31.12.2021г. по причини, че за нея липсва начало на осигуряване чрез „К. К. К.“, ЕИК[ЕИК], както и че в годишните данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за лицето липсват декларираны доходи, получени от упражняване на свободна професия.

По отношение на първото сочено обстоятелство - (за нея липсва начало на осигуряване чрез „К. К. К.“,ЕИК[ЕИК]) съдът счита, че в производството по категоричен начин бе установено, че горното се дължи изключително на техническа грешка, а не на злоумишлени действия. За това сочат обстоятелствата, че г-жа К. е извършила необходимите по закон постъпления за регистрацията си като самоосигуряващо се лице като първо е направила регистрацията по Булстат, след което е подала и заявление по образец – декларация окд-5. Действително последната е подадена по ЕИК на фирма „Си Ел България“ ЕООД, но не с цел лицето да бъде неправомерно регистрирано като самоосигуряващо се чрез дружеството. За това обстоятелство категорично сочат както обясненията на водещия счетоводство така и факта, че никъде в декларацията не е

посочено и не се твърди г-жа К. да е обвързана чрез соченото дружество, т.е. няма данни, от които да се заключи, че е направен опит са фиктивно осигуряване през фирмата. За това сочи и обстоятелството, че по отношение на К. не са начислявани разходи за заплати и осигуровки и суми за трудови възнаграждения. В тази връзка именно са отменени и Задължителни предписания № ЗД-1-21-01156547/01.07.2022г. Предвид всичко изложено следва да се направи извода, че се касае за техническа грешка, която следва да бъде поправена. Независимо от това тя е фигурирала в масивите на НОИ и НАП като самоосигуряващо се лице, за което е бил приложен и съответния коректен код 12, т.е. единствената промяна, която ще следва е направените осигурителни вноски да бъдат правилно пренасочени по партидата ѝ на Булстат. Относно осигурителния статут на К. К. следва да бъде посочено, че за същата редовно и в срок са подавани декларации, за което включително свидетелства и заключението на вещото лице с код на самоосигуряващо се лице и осигурителните вноски са редовно платени. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че е ирелевантно кой е наредителят (в случая фирма „Си Ел България“ ЕООД), като за фиска е важно за чия сметка са постъпилите плащания. Без значение е и обстоятелството, че в последствие фирмата е получава сумите удържайки ги от заплатата на съпруга ѝ. Последното би имала значение относно редовното водене на счетоводството на самото дружество и как и дали това е отразено в него, но доколкото както стана ясно сумите за осигуровките на К. не са превеждани в качеството на осигурител, а на фактически наредител тези обстоятелства са ирелевантни за осигурителния статут на жалбоподателката.

В производството безспорно се установи и последната законова предпоставка, а именно, че жабоподателката е започнала дейност, а за периода за раждане и отглеждане на дете такава по закон не се изисква, а лицето се счита осигурено. Предвид изложеното са налице всички законови основания да се приеме, че К. К. има статут на осигурено лице.

Съгласно чл.9 от НАРЕДБА № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, работодателите, осигурителите и техни клонове и поделения, осигурителните каси или самоосигуряващите се лица могат да коригират подадените данни с декларации по чл. 2, ал. 1, като подават декларация с коректните данни и попълнен код за корекция. С код за корекция не се коригират данните: 1. в декларации образец № 1 и 3 – месец и година, код на задълженото лице, единният граждански номер, личен номер/личен номер на чужденец (служебен номер) на лицето, за което се подава декларацията, и код за вид осигурен; 2. в декларация образец № 5 – периодът, за който се отнасят данните; код на задълженото лице, единният граждански номер, личен номер, личен номер на чужденец (служебен номер) на лицето, за което се подава декларацията, и код за вид осигурен /ал.1/. Работодателите, осигурителите и техни клонове и поделения, осигурителните каси или самоосигуряващите се лица могат да заличават подадените данни с декларация по ал. 1, като подават декларация с попълнен код за заличаване /ал.2/. Подава се декларация с попълнен код за заличаване, след което се подава нова декларация с коректни данни, когато данните по ал. 1, т. 1 и 2 са некоректно подадени /ал.3/. След приемането на някоя от декларациите по ал. 1 може да се подаде само съответната декларация с попълнен код за корекция или код за заличаване /ал.4/. Декларации по ал. 1 не се подават за коригиране и заличаване на данни след 30 април на годината, следваща годината, за която се отнасят. След този срок декларации се подават само на

електронен или хартиен носител след разрешение на Националната агенция за приходите или Националния осигурителен институт във връзка с възложените им дейности /ал.5/.

В случая са налице условията по ал.3 и след заличаване на подадените данни с декларация по ал. 1 в какъвто смисъл за и дадените Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022г., които жалбоподателката в тази част не оспорва, следва да се подаде нова декларация с коректни данни. Доколкото заличаването на данни след 30 април на годината, следваща годината, за която се отнасят, се извършва след разрешение на Националната агенция за приходите, то правилно жалбоподателката е изискала същото да бъде разпоредено със съответните разписания. Като е отхвърлил това искане органът е постановил незаконосъобразен акт и същия следва да бъде отменен и върнат за ново произнасяне.

Поради изложеното следва да бъде отменено като незаконосъобразно обжалваното Решение № 1040-21-403/26.07.2024г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, както и потвърдените с него Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град в частта, в която е формиран мълчалив отказ за подаване на декларации обр. 1 с коректни данни поради противоречието му с материалноправните разпоредби на закона, а преписката да бъде върната на орган при ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне при съобразяване на дадените с настоящите мотиви указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора жалбоподателят има право на сторените по делото разноски, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника в размер на 2156,40 лв. (1102,55 Евро) от които 960 лв. за адвокатско възнаграждение, 30 лева такса за касационно обжалване и 1166,40 лв. платен депозит за експертиза. Съдът не следва да уважи искането за двукратно заплатен адвокатски хонорар по следните причини: жалбоподателят претендира присъждането на разноски в размер на 960 лв. за процесуално представителство по адм.д. № 8992/2024г. на АССГ и 960лв. за процесуално представителство по адм. д № 1783/2025г. на ВАС. За присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение освен последното да е уговорено, е абсолютно необходимо да е доказано и че същото е платено(ТР № 6 от 2013 г.ОСГТК). В хода на адм. д № 8992/2024г. на АССГ е представен договор за правна помощ, фактура № [ЕГН]/11.10.2024г. и платежно нареждане към нея от 14.10.2024г. Пред ВАС са представени фактура № [ЕГН]/21.11.2024г. и същото платежно нареждане от 14.10.2024г. с вписано основание първата издадена фактура. С оглед изложеното не са представени надлежни доказателства, че договорения и претендиран адвокатски хонорар е и надлежно платен, поради което и претенцията на жалбоподателя в тази част се оставя без уважение.

Във връзка с наведеното възражение за прекомерност съдът отбелязва следното: съгласно чл.78 ал.5 от ГПК /изм. – ДВ бр.17/2026 г./ приложим на основание чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. От ответната страна не са изложени никакви съображения и доводи, защо смята, че адвокатското възнаграждение е прекомерно, поради което възражението само на това основание следва да бъде отхвърлено. Отделно, съдът намира, че размерът на адвокатския хонорар съответства на

фактичката и правна сложност на делото и процесуалното му развитие.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 57 –ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. К. К., Решение № 1040-21-403/26.07.2024 г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град и потвърдените с него Задължителни предписания № ЗД-1-21-01174600/02.08.2022 г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град в частта, в която е формиран мълчалив отказ за подаване на декларации обр. 1 с коректни данни и връща преписката на органа за ново произнасяне съобразно дадените указания.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. - град да заплати на К. К. К., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 2156,40 лв. (1102,55 Евро).

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.